

Yarın Niye Pazartesi ki

— safdeha · 02 Ekim 2017

Bu pazar, bilinmeyen sorularla doluydu. Kiminle paylaşısam dert küpü, kimine bir şey söylesem, patlayacak sinir tüpü, bu kadar dağınık olduğuma şaşırdım, yapsaydım düzelir miydi bilmiyorum, beynime yapsaydım ütü... sanki göğsüm daraldıkça daraldı, rahatlamak için bir şeyler yapmalıydım... aldım elime tesbihimi, zikir yaptım. Zikrettikçe esneme, gözümünden yaşlar geldi... Bedenim rahatladı, biraz... Çok şükür!

Gecenin bilmem kaç oldu, hala kafam kazan gibi... Hani itfaiye gelse, suyu üzerime sıkırsa, bu kafa düzelir mi, bunu bile düşünmedim değil, sıkıntının nedeni belli değil, delirdim ya...

Şimdi gözümü kapatıyorum. Bir ırmak kenarındayım, şırıl şırıl su akıyor, bir öğlen vakti... Karpuz suyun içinde soğudu soğuyacak, hayal ediyorum. Kimseler yok, olsun da istemiyorum. Yalnızlığa, bir şeyleri düşünmemeye, akıl yürütmemeye, çareler aramamaya ihtiyaç duymuyorum. Birileri olsa yanımda, ırmaktan konuşmayız herhalde... Konuştuğumuz, ortak kişileri çekiştirmek ve en son nokta da o çekiştirdiğimiz kişiye küfredecek hale gelip, çevremde idam edecek ağaç aramak olurdu herhalde... Kalsın ya! Yalnızlık bugün kaçış yerim, dağların arasında bilinmeyen mağaram olsun, şu güzel yalnızlık.

Ötmeyen kuş yok sağımda solumda... uçan kelebekler, vızlayan arılar! Yoncaların arasında, yılan bile görsem razıyım. Kıvrılır gider işte, korkacak ne var. İnsandan gelen dedikodu, yargılama, bağırma çağırmadan bile az korkarım diye hissediyorum. Belki biraz ürperirim. sonra kıvrılır kayar gider işte... O benden daha fazla korkar diye düşündüm bir an!

Domates, biraz peynir, biraz zeytin, yanına soğuk karpuz, yemeliyim. Açlığımı unutmam lazım. Her şeye veda ediyorum ama ne su içmeye, ne de yemeye veda edemiyorum. Diyet yapsam bile, yine yemeliyim, yine de içmeliyim. Her insan bu yüzden rızkın peşinde, olmazsa olmaz, yaşamın kuralı işte... Ne kadar özgürüm desem, bu rızık yüzünden verdiğim tavizlerin haddi hesabı yok işte!

Ağaçların arasına hamağımı kuruyorum. Ağaçtan gelen gölgeler sıcaklığı bir nebze kesiyor. Ara sıra esen rüzgarla, güneşten gelen ışıklar gözlerimi kamaştırırsa da, suyun akışı ve doğanın zikri, beni uyumaya yönlendiriyor. Yemekten sonra da uyunur tabi, şekerleme şart. Tıpkı yemek içmek gibi, uyku da olmazsa olmaz işte! Uyumak da lazım. Uyuma faslına geçince gözümü açıyorum. mis gibi kokan Türk kahvesi gelmiş, yanında lokumla...Ailecek konuşuyoruz, geçmişten yaşanmış güzel şeyleri yad ediyoruz. Yakın gelecek planları yapıyoruz. Kahve bahane, muhabbet şahane...

Bugün pazar, gerçekten evdeyim ve dinlenemedim. Havalarda soğudu, yarın yağmur yağacakmış... Soğuyacak yani havalar... Hamakta ki sıcaklık olmayacak bir süre... Yarın ne giysem ki acaba, elbette bu

dünyada var olacaksam, yaşayacaksam... Yarın niye pazartesi ki...

Saffet Kuramaz